

Letnik I. v lažnjivi obleki.

Štev. 17.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Velja celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Važne premembe v Dežmaniji.

Poslanec Kromar je izvoljen deželnega zbora „koprol“ s poveljem, da našteje vsakemu, kdor se smeje njegovemu govoru, 25 — paragrafov.

Dr. Kljun postal je večni poslanec v deželnem zboru in po smrti se mora njegova koža nabasati z blamažami in prejetimi nezaupnicami ter posaditi na sedež tik peči, ktereга zdaj kinča njegova veličastna oseba, kajti nihče ni vreden za njim sedeti na tem prostoru.

Realke vodja gosp. T. Schray je poklican na dvor turškega sultana, da bo učil novo metodo pretepa s stoli, kajti navadno nabijanje z leskovino po podplatih je že zastarano in se od novega načina veliko veči vseh pričakuje. — Škoda, da zgubi naša domovina tako vrlega moža, kateri se je bil bojé namenil, vrednost svoje iznajdbe in svojo urnost le na slovenski koži skušati.

Dnevni red prihodnjega tedna.

Ponedeljek. — Dr. Kljun se odpové poslanstvu. Dvanajst njegovih volilcev zadene pri tej priči mrtvoud.

Torek. — Na Českem so pri volitvah zmagali vladini kandidatje. Ljudstvo je vse navdušeno, česki lev skoči iz grba in objame Giskro.

Sreda. — Dežman govori v deželnem zboru navdušeno v smislu duhovščine in povabi vse poslance k svoji „novi maši“, ktero bo bral v nedeljo v kapucinskem samostanu.

Četrtek. — Kromar zavrne v deželnem zboru Zarnika, kateri mu očita, da je Slovenec, s tem, da on nikakor ni Slovenec, ampak Ribničan.

Petek. — Ljubljanski srenjski zbor sklene v skrivni seji poslati deželnemu zboru nujno prošnjo

za osnovo „Slovenije“. Tudi se pogodi, da se bodo odslej pozdravljali vsi liberaluhi z besedo „Živijo!“

Sobota. — Dr. Toman reče dr. Zarniku v jezi: „Vi ste Kljun!“ Razžaljenec ga toži in dr. Toman mora plačati 5 gold. kazni. Prav se mu godi!

Nedelja. — Gospodov dan. Dr. Kljun počiva po obilnem delovanji v odsekih, in si dá zašiti hlače, ktere si je strgal vsled dolgega zborovanja.

Pogovori.

Tone. Po časnikih berem mnogokrat od desnice in levice v deželnem zboru. Kaj pomeniti ti besedi?

Jože. Hm! Dve roki, ki sti druga drugi na poti.

Tone. Pa zakaj sedijo nemčurski poslanci na desnici in narodni na levi?

Jože. To ni res! Vsak sedi na — stolu.

Anže. Čudno se mi zdi, da se dr. Kljun, prebravši nezaupnici, ni odpovedal poslanstvu!

Jaka. Meni pa ne! Saj poslanstvo njegovi mošni — nič ne škoduje.

Jaka. Poslanec Kramarič se je pritožil, da so ga, ko je zahteval slovenske dopise, uradniki iz pisarnice pahnili. Je li to mogoče po §. 19.?

Tone. Zakaj neki ne? Saj v tem paragrafu ni rečeno, da se Slovenci ne smejo phati iz pisarnice.

A. Kedaj misli vlada vresničiti §. 19.?

B. Menda o svetem Nikoli.

Nace. Dober tek, Jože!

Jože. Za božjo voljo! Ne izreci te besede pred ljubljanskimi turnarji, kajti spominja jih na Jančce, in državni pravdnik te utegne tožiti zarad draženja narodov ali celó odobrenja nepostavnih dejanj.

Slabo vezane pesmi.*)

O Avstriji po ceni so
Povsod prav mastne fraze,
Iz njih debele delajo
Najrajši nam klobase.
Pa prišel bode zlati čas
In cvetel bo slovenski klas;
Oprosten bo Slovana prag
Nemčurje vzel bo — Bajst.

Če kak Slovenc nemškutarja
Le bolj ostro pogleda,
Za njim sta policaja dva,
Nevarna že beseda.
Če pa se tepe vodja Schray,
Pustí ga v miru policaj.
Če to je nič ne briga,
Nam je pravica fi—lozofija.

Ponuja se nam kak slepar,
Da b' mu poslanstvo dali;
Obeta, da mu le bo mar
Za tiste, k' so ga zbrali.
Izvoljen hitro — à la Klun —
Zapoje pesem drugih strun,
Postane hud liberaluh,
Je skoz in skozi po—štenjak.

V deželnem zboru vsaki hip
Se Dežman, Kromar dere,
Grozi, jezi se za princip,
Duhovščini levite bere:
„Svobodo Vi zatirate,
Nevednost le podpirate.“
On črti vso slovensko stran,
Ker je nemškutarski ci—linder.

*) Takošne si je izmislil „Brencelj“, da ga ne zgrabi državno pravdníštvo.

Feljton.

Mameluški zbor.

Mameluškim glavarjem se je sanjalo, da morajo imeti zopet sejo, kajti po celem mestu jelo je pomanjkovati že blamaž, po katerih je kričala mameluška mladina, ker jih je navajena.

Prismoda ¹⁾ Brič, kateri je bil prevzel prvostvo društva za šemo ²⁾ Ben-An-Žup, raztrobi tedaj po svoji umazani trobenti „Blatt-Tag“ občni zbor, kateri je že gotov, če le trije udje pridejo. Sedaj pa se jih je zbralo 179.000, čeravno jih šteje društvo le 17.

Krokar ³⁾ Brič naznani, da je slavni zbor doletela nenavadna čast v osebi sleparja ⁴⁾ Pljunka, kateri hoče govoriti o tem, kako bi se požlahnil zarod komarjev v deželi.

Slepar Pljunk se tedaj spne po koncu kolikor je mogoče, in prične sledeči govor:

„Visoko blamirana pokvaža! Ni davno, kar ste izvedeli, da Vam je jela sejati moja zvezda, koja mi je priletela nenadoma na frak. Ne dvomim, da mi marsikdo zavida jasno zasluženost čast, koja doletí človeka včasih v spanji, kajti da se Vam še kaj takega pripetilo ni, temu jaz ne morem kaj. Ako bi bilo po moji volji, bi ne bil nihče od Vas dvorni dihur ⁵⁾, ampak vsak kaj več. Naša dolžnost pa je, loviti mastne službe, za narod jesti in piti, včasih iti kam krompir pobirat in ga nesti na hrbtu domú, domačo deželo po časnikih razkričati, posebno pa zatirati strupen rod Venco-Slovov ⁶⁾, kateri je tako neumen, da nas mastí v deželi in se dá po nas sle-

pariti. Da pa dosežemo svoj blagi namen, se vé da moramo dobro živeti. Mameluški zarod se že od nekdaj pečá vedno le z velikim, tedaj bo to, o čemur bom danes govoril, gotovo seglo v srce.“

„Naša lepa dežela ima že mnogo obče koristnih naprav, v katerih se pokorijo otroci Vence-Slovov za grehe naših očetov, mnogo delavnic itd. In vendar nihče še ni si zmisлил naprave, po kateri bi obogatela naša dežela. Dasiravno dvorni dihur nisem najneumniši med Vami, tudi jaz sem že včasih kako pametno misel — komu vkradel, a ta je čisto moja. Čujte in čudite se mojemu umu!“

„Vkljub naši prostoljubnosti še léta mnogo prostih živalic po zraku, ktere bi nam utegnile polniti žepe in dajati mastno pičo. Vsak menda vé, da je komar prav okusna pečenka, vsaj je vse hvalilo komarjeve koline, na ktere nas je nedavno povabilo srenjstvo bližnje vasi. (Klici: Res je! Dobro so bile.) Glejte! Jaz sem načrtal osnovo naprave, v kateri bi se ta žival pitala, in sicer s krvijo ošabnih in škodljivih Vence-Slovov. (Klici: Dobro! Vivat Pljunk! Poslušalci vzdignejo krokarja kviško in ga nosijo na ramah po dvorani.) S tem dosežemo dva namena: imeli bomo zmiraj prav mastno pečenko in jedli posredno Vence-Slove, kateri sicer niso dobri ne kuhani ne pečeni, in iznebili se sčasoma strupenega zaroda, kateri se je v kratkem strašno pomnožil, kakor divjašina sploh in bi se morale skoro razpisati nagrade tistim, kateri se pečajo z uničenjem našemu narodu škodljive zasetve. Zdaj sem pri kraji. Menim, da je moja misel izvirna in da sem govoril v smislu ogromne večine tega slavnega zbora.“

Strašen hrup vstane, 358.000 rok jame ploskati, tako da je po celi mameluški deželi strašen potres.

Potem se sklene po nasvetu sleparja Pljunka osnovati pitalnica za komarje. Izvoli se odsek, kateri ima pretresati in izpeljati osnovo. Izvoljeni so: Ben-An-Žup, Brič, Pljunk, Pis-Ali-Ker in Reich-Ben-Heu.

¹⁾ Mameluška beseda, pomeni nek plemenit stan.

²⁾ Mameluški učeni možje in pravdarji.

³⁾ V našem jeziku „govornik“.

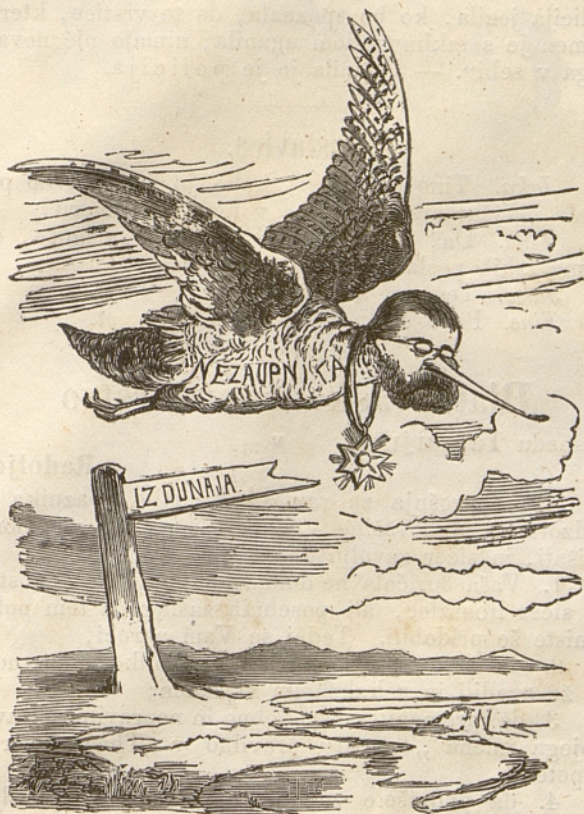
⁴⁾ Mameluška beseda, pomeni skoro to, kar „renegat“.

⁵⁾ Mastna služba na mameluškem dvoru.

⁶⁾ Tako se imenuje nora stranka v deželi mameluški.

Naravoslovje.

Kljunač.

Kljunač je potni tič, izleže se najrajši v mlaki. Izredi se domá, potem jo potegne na tuje in pozabi prav rad domovino.

Kedar se mu jame v tujih deželah slabo goditi, se spomni domačih gajev in prileti domú, kjer se nekoliko okrepcá, in dasiravno se na tujem ni učil nič, timveč živel le od tatvine drugim ticam v škodo, se usti prav obširno in se prilizuje domačim ljudém, češ, da je na tujem vedno le zastopal blagor mile domovine.

Vsled svojega hlinjenja dospesvi na lepo stopinjo v domačem gaji frčí zopet na tuje, češ, da bo tam skrbel za svoje brate.

A v kratkem pozabi v hrastovem gaji med svinjami in drugo želod zobačo živino čisto svoj rod, navadi se včasih celó kruliti in ne pozná več niti svoje rodovine, niti rojstnega kraja. Vendar se povrne proti zimi, ob času deželnih zborov rad v svojo domovino, čeravno je bilo njegovo vedenje na tujem, kjer se je pridružil celó četi skobcev, jako sumljivo in brezvestno. Vsled življenja in navad med roparskimi ticami se ga je prijela nekaka neobčutljivost, diši mu celó mesó lastnega kljunačevega rodú.

Postane nenavadno nesramen, siten in predrzen, ne gane se iz častnega mesta po zaupnji rodú mu podeljenega, timveč se dá pitati in mastiti na stroške lastne domovine, ktera ga ne mara več.

Vest mu je jako kosmata, kajti na tujem je vjel zlat vratnik s 4000 srebrnimi gumbicami, ktereга prav ošabno nosi. V starosti postane celó gluh, ne sliši zasmehovanja, temveč sedi najrajši za pečjo na gorkim.

Po končanem deželnem zboru odleti zopet proti Dunaji, od koder ga je prignal petgoldinarski veter, pustivši nekaj perescev brez vrednosti, podobnih strelšnim akcijam, za reveže svojega rodú brez ozira na politično barvo. Na dokaj podaljšanem kljunu pa odnese lepo vezilo, podeljeno mu po kljunačih, ki so si ga izvolili botra.

Potem zopet živi od tatvine v hrastovem gaji, in se kaj rad kinča s tujem perjem, ktereга potem prodá za kak groš.

Sicer pa je kljunač čisto nenavaren tiček, ker ima dokaj malo možganov. Velikemu slovenskemu orlu ne more izruvat ne enega peresa.

Stari pregovori v novi obleki.

Quem dii odere, Kromerem fecere.

**

Ut desit pamet, tamen est laudandus princip.

**

Slovenis certantibus nemškutar gaudet.

**

Ubi deželni zbor, ibi Kljun.

**

Tres faciunt — nihil.

Kljun, Dežman, Kromer.

**

Dulce et jucundum pro patria esse — hofrat.

**

Aspiciunt oculis ministri §. 19. slepis.

**

Nemo profetus in Austria.

**

Renegatos fortuna juvat.

Glavni nauk v realkah,

ako bodo pod vodstvom ravnateljev à la g. Tomaž Schray.

Poslano.

Iz Kamnika.

Vsakega mirnega človeka razkači besnost, s katero so popadli slovenski časniki dogodbo, ktera se je izvršila v našem mestu konec avgusta meseca, da kujejo si pušice in jih brezozirno spuščajo proti naši konšt. stranki.

Za Boga! kaj je neki bilo tako hudega, da se naši nasprotniki ne morejo potolažiti!

Čujte!

Trije prijatli, gospodje Mulaj, Perhavec in vodja ljubljanske realke Tomaž Schray so bili v gostilnici, kar pije gosp. Mulaj na zdravje dr. Coste in Bleiweisa. V tem hipu mu je vino strup, on se jame opotekati, Perhavec ga prime za vrat, da bi mu iztresil hudega duha, ktereга je popil z vinom vred, in Schray mu ponuja stol, da bi se vsedel. Ko pa le vidita, da slovenska hudoba noče iz njega, ga jameta mlatiti, da bi jo iztepla, in le temu se ima

napadenec zahvaliti, da ga hudi duh ni zadavil. Da bi bili žandarji prišli le trenutek prej, bi bil Mulaj prepadel slovenski pošasti.

To je resnična dogodba in čuditi se moramo g. Schray-evi ponižnosti, da je ni obesil na veliki zvon. Zakaj je g. Mulaj molčal, zapopademo lahko, kajti nihče ne razglasi rad svojih grehov, zlasti, ako je pil na zdravje dr. Coste in Bleiweisa, od katerih je dovolj znano, kakošna tička sta.

Gotovo pa je, da sta kriva te dogodbe le omenjena doktorja, kajti ko bi ju ne bilo na svetu, nikdar bi se ne bila pripetila žalostna dogodba, pri kateri sta se gosp. Schray in Perhavec tako junaško odlikala.

„Brencelj“ in njegov prijatelj.

Renegat. Ljubi „Brenceljček“, spusti se iz višave. Jelo je zmrzovati in una hišica je nalašč za-te napravljen in dobro zakurjena.

„Brencelj“. Ne boš, Jaka! Naj bo za-te!

Renegat (za-se): Proklete grablje! Tako so že skrhane, da se jih muhe več ne bojé. (Glasno:) Čakaj siten mrčes, bom pa poslal Turnička IV. po-te.

„Brencelj“. Tega pa že, če ne bo prej sneg padel. Tu gori se vsedi, boš pa Benedke videl.

Uganjka

v zadnji (16.) številki „Brenceljna“ se reši, ako se bere vsaka beseda nazaj. Glasi se: „Strašno se bo policija jezila, ko bo spoznala, da te vrstice, katerih pomen je s takim trudom uganila, nimajo nič nevarnega v sebi“. — Uganila jo je policija.

Zastavica.

Jaka. Tine, si videl, kako jo je nedavno pobrala nemškutarska stranka v deželnem zboru?

Tine. Da! Pa povej mi to: Je li mogoče, da nemških poslancev ne bo več nazaj?

Jaka. Tega ni misliti.

Tine. Pač! Dokazal ti bom drugi pot.

Blatnovaško ministerstvo

gospodu Tavčarju

v

Radoljci.

Vaša prošnja za razpisano službo opaznika in nadzornika duhovščine v cerkvi se Vam ne more vslišati, in sicer zavoljo teh-le vzrokov:

1. Vaša spričala ne dokažejo dovolj sposobnosti; ste sicer liberalec, ali posebnih zaslug na tem polju si niste še pridobili. Tedaj se Vam naroči,
2. da dokažete po spričalih, koliko duhovnov ste že ovadili in s kakošnim vspehom;

3. da spremenite nespodobno in nepravilno pisavo svojega imena „Tavčar“ pravilno v „Thautscheer“, in potem

4. da podpišete zaupnico, ktera se napravlja slavnemu rodoljubu Kljunu.

Vse to se Vam naznani, da veste pot, ktera pelje v Dežmanijo in po kateri smo mi navajeni hoditi.

V Blatni vasi 16. grabljana t. l.

Zahvala.

V sedanjih materijelnih časih se žalibog! le malokdaj pripeti, da zamoremo poročati o dejanjih blagodarnosti.

Slavnoznan gosp. dr. Kljun, kateri se že žrtuje za naše dežele blagor, ker vkljub znanim oviram nepremakljivo sedi na svojem prostoru v deželnem zboru in strga mnogo hlač, je podaril ubogim ljubljanskega mesta 6 streljanih akcij. Da pa vsak vé ceniti to blagodarno dejanje, povemo tu, da se vrednost tih akcij ne dá določiti, ker se sedaj še ne vé, ali so vredne vse skup 6 grošev ali pa nič.

Tedaj spolnujemo ljubo dolžnost, če se tu javno zahvalujemo blagemu gospodu.

Ljubljanski reveži.

Temeljit poduk

v pretepu s stoli in enakih gimnastičnih vajah, zlasti Slovincem, daje

T. Schray,

vodja ljublj. realke.